

Soraya Karimi och Khushal Paktiani under sändning i Radio Kabuls studio.

Soraya trotsar fördomar om invandrarkvinnor

Det är torsdag kväll på Blå Stället i Angered och i närradiostudion är verksamheten febril. Soraya Karimi och hennes medhjälpare Khushal Paktiani planerar kvällens sändning av Radio Kabul och översätter afghanska nyheter från BBC:s hemsida till dari och pashtu. Varje nyhet läses först på det ena språket, sedan på det andra.

Text och bild: Eva-Lena Bengtsson

I kontrollrummet sitter Sorayas make och son. Hela familjen är engagerad i närradiosändningarna och i Afghanska kvinnors och ungdomars kulturförening, som Soraya Karimi startade 1997.

– Jag tänkte på afghanska barn och på mina barn, att de inte ska glömma sitt ursprung, säger hon. Alla aktiviteter handlar om afghansk kultur och i dag sitter nio kvinnor i föreningens styrelse.

– Politik har förstört vårt land. Våra politiska åsikter håller vi för oss själva, säger Soraya Karimi med eftertryck.

Hon växte upp i Kandahar som ett av åtta syskon i en medelklassfamilj, där alla barnen valde att bli ingenjörer. Soraya valde arkitekturinriktningen.

Efter fem år vid Kabuls universitet, fick hon arbete som distriktschef vid stadsbyggnadskontoret i Kabul. Där mötte hon sin man och de bildade familj. När Soraya Karimi arbetat som arkitekt i fyra år, kom kommunisterna till makten. Hennes make satt oskyldigt fängslad i månader liksom svågern. Två kusiner försvann spårlöst. Så småningom frigavs Sorayas man och familjen beslutade att fly.

Gick till fots till Pakistan

– Min dotter var bara 40 dagar gammal och min son ett och ett halvt år, när vi gick till fots till Pakistan. Därifrån åkte vi med flyktingsmugglare till Sverige.

Efter att ha läst svenska för invandrare fortsatte Soraya till Chalmers, för att lära sig svenska normer och fackuttryck. Sedan dess har hon haft arbete som arkitekt.

Samtidigt som hon 1997 startade

kulturföreningen insåg Soraya Karimi att afghanska barn behövde lära sig sitt modersmål ordentligt. Hon gick ned till halvtid som arkitekt och jobbade den andra halvtiden som hemspråklärare för afghanska grundskole- och gymnasieelever i Göteborg.

Många har åsikter

Det var för att hennes egna barn skulle få kontakt med afghansk barnkultur som Soraya startade föreningen.

– Föreningen började sända Radio Kabul år 2000. Föreningen och min man stöttade mig, säger hon.

På frågan vad afghanska män tycker om en kvinna som är ordförande i en förening och sänder närradio, svarar Soraya försiktigt.

– Det finns de som ringer och klagar på programinnehållet och inte vill att deras kvinnor och barn ska närvara vid möten eller hjälpa till med närradion. Egentligen vill hon inte säga så mycket mer om det. Afghanska kvinnors och ungdomars kulturförening sysslar ju inte med politik, och hon vill inte ha osämja.

– Nu ska vi vara nya människor. Vi ska inte väcka upp det gamla, onda som vi har med oss, säger Soraya Kamiri.

När någon ringer och vill att ett visst ämne ska tas upp i radio, ber Soraya dem att komma dit och själva ansvara för sitt material i direktsändning. Alla är välkomna, men de måste själva stå för sina åsikter.

De flesta som ringer är dock positiva till programmet

– Vi sänder nyheter, läser sagor samt afghansk litteratur och historia, men också mycket annat. Lyssnarna kan ringa och önska musik eller prata en stund med mig i direktsändning, avrundar Soraya Karimi.

Stämningen tätnar i radiostudion. Förarbetet är gjort, nu är det nedräkning. Så slocknar den röda lampan i studion och Afghanistans nationalsång strömmar ur högtalarna. Ännu en sändning av Radio Kabul har börjat. ■